

Text: Ř 5,1-5

Datum: 2. června 2013

Kazatel: Filip Čapek

Místo: Třebechovice

Co je zvláštní na křesťanské víře? Dá se věřit kde čemu a kde komu. Ne, že ne... Věřit se dá kartáčkám, horoskopům, astrologům, telekinezi, lovcům nejen duhových energií pánů od ČEZu a kdečemu dalšímu. Nic proti, právě naopak... Nebýt těchto jiných podob víry, tak bychom to měli snadnější a nebyli nuceni k promýšlení toho, co je důležité pro nás. Proč věřit apoštolovi Pavlovi, který už je skoro dva tisíce let po smrti a ne věštkyni Máně, co na nás lákavě zaútočí z televize, když jí necháme běžet trochu déle...

Sestry a bratři, žijeme v době, která nabízí všechno a zároveň nic. Můžeme mít jakoby všechno a jakoby to nic ani nestojí. A přitom je to neuvěřitelný klam. Za lákavou nabídkou naleštěných hrců při předváděčce se skrývá lidská špína a hyenismus prvního stupně. Skutečně hodnoty, hluboké, trvalé, odolné k zubu času jsou vzácné jako šafrán a svádí se o ně boj. Ne na kolbištích televizních studií ozářených reflektory, ale *v nás samotných*. Vždyť, co je to za bohatství, v němž nepochybně žijeme, když chybí vnitřní klid, nadhled, ochota být rodině, přátelům, blízkému okolí jistotou a oporou. Kde na to vzít čas, chuť a prostředky, když život tak rychle běží a byla by škoda nevyužít každé chvíle. Anebo to není škoda? Jde i v našem případě o něco víc, než se jen ohánět, abychom stihli všechno, o čem slyšíme, co vidíme?

Možná vás napadne, co se mi to honí hlavou a co vlastně chci povědět... Před nějakým časem se mi pod kůži dostal jeden z veršů apoštola Pavla z jeho epištoly do Říma a znovu na mě zapůsobil svou silou. A proč? Protože jsem si uvědomil, jak nesnadné, nesamozřejmé a vlastně i absurdní je pro dnešní dobu křesťanství. Tedy pokud se neprodává s nějakou ‚sexy‘ nálepkou, která by hlásala: *Dejte se k nám, vyvezeme vás do vyšších duchovních sfér a protáhneme vás různobarevnými – samozřejmě pozitivními a zářivými – zážitky... Kněz, mystik nebo duchovní osoba XY v ženském či mužském provedení bude vaším osobním guru a průvodcem k poznání... Není se čeho bát, jen naskočte do vlaku a roztočte kolo svého štěstí...*

A přitom je to s vírou z 99 procent banálnější, jednodušší, a proto asi také tak neatraktivní. A teď ten verš, vlastně verše, který se jako červená nit táhnou všude tam, kde šlo

o samotný grunt křesťanské víry. Vlastně už jste to slyšeli, ale určitě stojí za to slyšet je ještě jednou: *Když jsme tedy ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, neboť skrze něho jsme vírou získali přístup k této milosti. V ní stojíme a chlubíme se nadějí, že dosáhneme slávy Boží. A nejen to: chlubíme se i utrpením, vždyť víme, že z utrpení roste vytrvalost, z vytrvalosti osvědčenost a z osvědčenosti naděje. A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán.*

Dnes, první neděli po svaté Trojici, to má zaznít naplno: že smíme být nablízku Bohu, že on o nás má zájem, že nad námi jako dobrý Otec neláme hůl, ať už jsme sebevíc na dně... A hlavně, že nic z toho *není* naše zásluha. Je to sám Bůh, svým svatým Duchem a příkladem Ježíše Krista, kdo nás pozvedá. Skrze ně, skrze svatou Trojici, se nám nabízí víra jako pevné lano, co nás poutá ne nutně k nebi, ale k tomu, pro co stojí za to žít. To je Boží milost, že smíme být Hospodinu nablízku; bez vlastních zásluh, bez skutků, kterými bychom se vykazovali. Nezbyvá nám, než si přiznat, že naše lidská spravedlnost má omezenou platnost. Z Božího hlediska není ničím (srov. lat. *nihil*). Jedna z písní to říká jasně, když se v ní zpívá *„S sebou vláčím břímě těžké Pane můj.....“* a stejná píseň pokračuje slovy: *„Vím, že jednou, přijdu k tobě v radost tvou, vím, že jednou přijdu k tobě Pane můj“* (Sv. 294).

I hostina se Vzkříšeným, co nás za chvíli čeká, je takovouto milostí. Stačí jen krok nebo možná skok... Z jistoty do nejistoty, ze zabydlenosti do nového prostoru... Tam se setkáváme s Bohem i s těmi, kdo v sobě našli podobnou odvahu... Je třeba trpělivost a vytrvalosti... Byly doby, kdy se pro toto rozhodnutí, rozhodnutí pro Krista trpělo; žalářem, mučením, smrtí, diskriminací... Je řada míst, kde to tak je i nyní... A přesto i dnes u nás to není jen snadné. Věřit s sebou nese ústrky, nepřijetí, výsměch; mezi lidmi, v rodině, mezi partnery... A přesto, chceme být s Kristem, stejně jako děti, co před chvílí odešly do nedělní školy, na jedné lodi... Stojí to za to!

Pavlovo učení o Boží milosti, která přichází zdarma, je staré téměř tak jako náš letopočet. V jeho stopách se vydala celá řada lidí, co považují Kristovu nabídku za stále platnou... Jeden z nich německý teolog to vyjádřil slovy, že v sobě musíme najít sílu přijmout, že jsme *sami* přijati. Zní to trochu podivně, ale je to tak... Je třeba přijmout, že jsme přijati. A jsme přijati zadarmo, bez zásluh... Tak nás přijímá Kristus, jako přijímal a přijímá lidi rozmanitých národů kolem sebe; muže, ženy, děti, vzdělané i nevzdělané, negramotné, nemocné, ztrápené na duši i na těle... Ti všichni našli odvahu být přijati. Nic víc a nic méně... Dostáváme zadarmo...

Jaký úkol z toho pro nás plyne? Prvním je vděčnost. Druhým ochota myslet a přemýšlet. Není to snadné, protože si přibližujeme vzdálené. Apoštol Pavel nám může viset

na obrázku na stěně stejně jako různé jiné křesťanské dekorace a artefakty na krcích nebo jinde v podobě kalíšků, křížků, krucifixů a kdoví čeho ještě... Je při tom ale i dobré vědět proč... Pavel a všichni, kdo nás na křesťanské cestě vedou, nás musí doprovázet, musí nám být nablízku. Musíme si je přitáhnout k sobě, aby byli jedněmi z nás a my jedněmi z nich. Jedině tak je naše víra živá a opravdová. Ať nám k tomu dává Pán Bůh svým Duchem sílu
Amen.